

191
нея се обади тих глас:

— Кой е?

Царят се огледа наоколо си. Попипа дръжката на меча. За миг се разкая, че е тръгнал сам. Помисли да вдигне рога до устните си и да повика за помощ. После се усети, че въпросът бе даден на български и не би могъл да бъде от враг. Не биваше да се вдига излишен шум.

— Свой човек... Християнин... — отвърна той.

На прага застана млад юноша. Светлината на месеца биеше право в лицето му, по която бе замръзнала голяма уплаха. Никога през живота си той не бе виждал подобен личен войвода.

— Българин ли си? — попита момчето с пресекнат от боязан глас.

— Да. А ти? От къде си? Какво дириш тука? — попита царят и се приближи до него.

Момчето се поотпусна малко. Отново дигна очи към непознатия, ала вече с доверие.

— Избягахме от гърците. Скрихме се тука в пещерата. От два дни вече си свършихме храната. Майка ми умира от глад. Който и да си, човече Божий, дай ни малко хляб!

— Каква е тази развалина? — попита царят и добави — за хляб не се грижи. Ела с мене и ще ти се даде всичко.

Изведнъж той изтръпна. Примка ли беше това? Какво имаше в тази пещера? Може би засада? Гръцки разузнавачи? Той реши да не се издава кой е.

— Тук е било вежто тракийско село — каза момчето — а това е стар храм на самодивите... Ние се скрихме в пещерата на извора. Сехихме се, че никой няма да ни намери. Мнозина ги е страх да идват насам... Поради самодивите.

Оня шум прозвуча ясно в тихата нощ.

— Какво е това? — попита Асен.

Момчето склони лице към земята.